

Povestea moșului

Copilașii erau cu toții adunați în jurul moșului și îl rugau neconținut:

— Moșule, spune-ne o poveste.

— Ce fel de poveste vreți să vă spun voișicilor, îi întreabă moșul râzând.

— Una frumoasă, răspunseră copiii într'un glas.

— Foarte bine, spuse moșul, am să vă spun o poveste cu un popă înțelept și cu un țaran sărac, da sărac lipit pământului.

— Și începu:

Era odată un țaran sărac lipit pământului, și pe deasupra mai avea și o spu-

ză de copii. Trăiau într'un bordeiu de nici nu puteau răsufli înăuntru. Se gândi țaranul ce se face să aibă încăpere cu toți ai lui, chibzui el multă vreme și când văzu că n'are încotro, se duse la popă să se sfătuiască.

— Va să zică spui, grăi popa scărpinându-se în barbă că ți-i strâmt în casă?

— Da, taică părinte, stâmt, tare strâmt. Un câne și încă n'ar putea trăi acolo.

— Hm! mormăi popa, ai găini?

— Numai una, ca să nu zicem că n'avem găini la casă.

— Bine fiule, vorbi popa, du și găina în bordeiu și o să fie bine.

După ce primi sfatul acesta, țaranul a plecat.

Și-a bătut el multă vreme capul, dar n'a priceput cum adică are să-i fie mai larg în casă cu găina. Dar se gândi că ce spune preotul, trebuie să fie cu so-coteală spus.

A dus și găina în casă.

Țaranului îi era și mai greu acum în casă.

S'a dus a doua oară la preot.

— Ei, îl întreabă preotul, ți-i mai larg în casă de când ai dus găina?

— Da de unde, răspunse țaranul necăjit, mai greu încă!

— Ai porci? îl întreabă preotul.

— Am un godăcel, părinte.

— Bine, ia-l și bagă-l în casă.

Pe drum țaranul se gândi: »Își râde de mine sau ce-o mai fi și asta? Dacă zice preotul se vede că știe ceva. Așa am să fac.«

Duse și godăcelul în casă, dar acum era și mai greu.

Nevastă-sa îl certă și el se duse din nou la preot. Acesta cum îl văzu îl întreabă:

— Fiule, ți-i mai larg în casă?

Țaranul se scărpină în cap.

— Greu tare, taică părinte. Nevasta plânge, copiii țipă.

— Hm! mormăi popa. Ia să te mai întreb ceva, d-ta ai vaci??

— Am una, de ne hrănim cu lapte.

— Atunci, nu sta pe gânduri. Du-te ș'o du în casă.

— Părinte! se rugă țaranul.

Preotul nu vru să auză nimic și dădu să plece.

Plecă și țaranul. Ajunge acasă, duse și vaca în bordeiu. De! Dacă zis preotul așa, s'a isprăvit, n'ai încotro.

Se făcuse în bordeiu o înghesuială de-ți venea să-ți iei lumea în cap.

Nevasta plângea, copiii țipau, găina cotcodăcea, porcul guița, vaca răgea, doamne, doamne, ca 'n fundul iadului nu alta.

Țaranul iar fuga la popă.

— Părinte, îndură-te de noi, nu mai știu ce să fac.

— Bine, fiule, spuneai că nu te mai poți îngădui în bordeiu, nu te-am învă-

După învingerea engleză

Germanii au bătut cumplit pe englezi în lupta dela Skagerak. Peste câteva zile însă englezii au învins și germanii au fost învingători.

Ilustrația noastră reprezintă chipul imaginat al englezului victorios după luptă.

fat ce să faci? Dacă-i așa, atunci du-te și scoate găina afară.

Omul făcu îndată cum îi spuse popa. Și i se păru mai larg în casă.

După câțeva vreme s'a dus iar la popă:

— Ei cum ți se mai pare în casă?

— Mai bine, răspunse omul nostru.

— Acuma să scoti și porcul din casă, grăi preotul.

Aleargă țăranul într'un suflet acasă, scoate porcul afară și i se păru înăuntru mai larg ca până acum.

Peste câțeva vreme se duce țăranul iar la popă. Acesta îl întreabă:

— Ei, cum te mai lauzi cu bordeiul?

Mai bine, hai?

— Da, prea sfinte, zise țăranul.

— Uite ce să mai faci, vorbi fața bisericească: acuma să dai afară din casă și vaca.

Țăranul făcu iar cum îi spusese preotul.

— Doamne, își zise țăranul vesel, ce bine-i în bordeiul meu acuma! Am unde mă învărti în el.

De bucurie aduse preotului un sac cu grâu și un franc de parele.

— Ei voinicilor, zice moșul, v'a plăcut povestea, ori ați adormit?

La birt.

— Heano de ce umblă chejnerul ăla așa de încet?

— Il strang ciorapii.

Mitică întârziat la un chef, în oraș, pe la ora 3 din noapte, întreabă p'un birjar:

— Cât ceri, mă, pîn'la bariera Moșilor, fără dus și 'ntors?

Mitică vrând să cumpere ghiociei de la o țigancă cu flori, întreabă:

— Or fi de anu'asta?

— Dragă Mitică, împrumută-mă c'o hârtie d'o sută...

— Nu pot dragă; n'am de cât argint...

OM CU MINTE

— Eu până acuma am câștigat în totdeauna cu losuri.

— Intr'adevăr? Și joci des?

— Nu joc nici-odată.

— Apoi cum câștigi?

— Sunt vinzător de losuri.

La birt. Un mușteriu strigă:

— Băete niști sarmale:

Mitică de la masa d'alături:

— Nu i-le da, că le mănâncă.

INVALIDUL

— VERS POPORAL —

Abătută și mahnită
In haine de jale,
Trece-o țărancă grăbită
La moara din vale.

Cu trăistuta subsuoară,
De mână băiatul...
Cu dor greu la inimioară,
Jălește bărbatul.

Țărancă s'oprește 'n prag —
E nălog la moară,
Morariul o ține 'n drag,
Jalnic o măsoară.

— Hei, surată, ce te faci?
Ți-a crescut băiatul!
Jăluită, zău nu-mi placi!
Nu ți-a scris bărbatul?

Țărancă îndurerată,
Plânsă, ponosită;
Scoate cartea împărurată,
Cu poșta sosită.

Morariul încăruntit
Ja cartea 'n cetire,
Om cu carte, om pătit,
Știe tot din șire.

— Cartea spune ici în dos —
Nu e nici un reu...
E viu... și e sănătos,
Cum vrea Dumnezeu!

— Văd eu, uică, că nui bine
Cartea mi-e streină...
Plec de seară... duc cu mine
Nădejde puțină.

— Greă e slujba de ostaș
Așa i-a fost data...
— Mamă, du-mă la oraș,
Vreu să văd pe tata!

Roata morii să 'nvârtește,
Apele o mână...
Țărancă la drum pornește —
Drum de-o săptămână.

Intristată și trudită,
Gândurile-o poartă.
Nemâncată, nedormită,
Nici vie, nici moartă.

Holda-i verde, snopii copti,
Grâul se despică.
Băețelul șapte nopți
Doarme tot în frică.

El ar pune întrebare
Tătica ce face.
Maică-sa în disperare,
Tot plânge și tacé.

Cândva, cu glas subțirel,
Întreabă de taica;
— Suntem, iac'acuş, la el,
Țucumi-te maica!

Soarele frumos răsare,
E o zi de vară.

Țărancă din vis tresare,
A ajuns la gară.

Ține băiatul de mână,
Spre oraș pornește,
E de ajuns o săptămână
Decând ponosește.

In oraș, din depărtare,
Un steag alb se vede,
Decorat cu cruce mare,
Cum creștinul crede.

Și țărancă lasă jalea,
Credința e mare...
In spre cruce ține calea
Ea putere are.

La spitalul din cetate
Intrarea-i cu pază,
Ziua, noaptea, pe 'nschimbate,
Un soldat veghiază.

Stă țărancă în mirare,
E sfios băiatul...
— Ertaji, mă rog, o 'ntrebare:
Aici mi-e bărbatul?

Și soldatul, cu glas rece,
Ii arată locul:
— Mergi sus, la numărul rece,
Probește-ți norocul!

Iar țărancă, cu curaj,
Ia 'n brațe băiatul,
Urcă trepte, la etaj,
Să-și afle bărbatul.

BINE, BINE

— Zeu, scumpa mea am fost un mare mar-
gar când te-am luat pe tine de nevastă.

— Bine, bine, dragul meu, tot aceea ai fi tu
acuma cu siguranță și dacă nu m'ai fi luat pe
mine.

PROFESIILE ȘI CASATORIA

— Ce este căsătoria?

Un medic răspunde: Un acces de friguri, care
începe cu căldură foarte mare și sfârșește cu o
răceală și mai mare.

Un farmacist răspunde: Un praf amețitor.

Un matematician: Două mărimi prin care gă-
sești ușor o a treia.

ȘTIE SA SE AJUTE

— Inchipuește-ți, proprietarul casei ne-a urcat
chiria cu o sută de coroane.

— Nu-i nimica, doară sunt medicul de casa
al soției lui.

— Ce are a face, dacă nu e bolnavă?

— Tu nu înțelegi aceasta, catarul de gât de care
sufără va deveni de azi începând cronic, cu a-
ceastă e lucru aranjat.

CONSOLARE

El. — Avere n'am d-soară Anefo, mîntea mi-
toată bogăția.

Ea. — Fii pe pace, sărăcia nu-i o rușine...

RAUTATE

El. — În piesa care o isprăvesc zilele acestea,
am și un strigoiu.

Ea. — Bravo! De acum n'o să mai poată zice
nimeni că în operele tale n'ai nici un spirit..

La birt.

— Pe urmă ce mai luați d-le Mitică.
— O friptură de vițel. Mai tânără să
fie.

Tot la birt. Mitică după ce plătește
consumația, către patron:

— Fii bun și trimete un băiat să-mi
oprească un tramway.

În etaj răniți o samă,
Sergentu-i alege;
Doctorul pe rând îi cheamă,
Rana să li-o lege.

Lung e șirul de bolnavi
Decorati în lupte,
Foști eroi, acum schilavi
Cu oasele rupte.

Azi spitalul cătănesc
E tixit cu totul...
Graul dulce românesc
S'aude 'n tot locul.

Și țărancă cu băiatul
Nizuesc să treacă,
— Am venit, să-mi vad bărbatul,
Lăsați-ne-o leacă!

Cum era prea inimoasă
Printre bolnavi trece,
Întră palidă, sfioasă,
La numărul zece.

Ici, în sala spațioasă
Durerea e mare,
Sănătatea-i prețioasă
Omul când n'o are!

Raza blândă 'n felinare,
Așternutul moale,
Dau nițică alinare
La rane și boale.

Orlogiul de pe masă
Vremea o măsoară,

El grăbește și nu-i pasă
Dacă timpul zboară.

Lungă-i vremea de 'ntristare...
Zac de mult răniții.
În credință și răbdare
Sufără ca sfinții.

— Vezi eroul decorat
Doarme și visează,
Jalea i s'a alinat
De când aiurează!

El se vede dūs acasă
Teafăr, sănătos,
Șede cu ai săi la masă
Vesel, bucuros.

Își ia soția de mână,
Plânge 'n bucurie,
Numără oje 'n stână.
Prunii din moșie.

Băiețelul a crescut,
Tot de el se ține,
Îl întreabă ce-a făcut
De-un an și mai bine.

Visul dulce, ce visează,
I s'arată 'n față...
Obraji se 'nviorează
De dór și dulceată.

Cu capul pe perinută,
Fericit zâmbeste,
Pe a lui dragă nevăstută
Des o pomenește.

— Ți-am adus o tăsculiță.
Dragă băețele;
Sabie și-o pușculiță,
Să te joci cu ele.

Și cu gândul la băiat
Își alină chinul...
Doarme dulce, mângăiat,
Înceată suspinul.

Orologiul tocănește,
Arată pe zece...
Și rănitul se trezește,
Mâna-i este rece.

— Ioane dragă, ce te doare,
Ți-or pușcat plumăna?
Ai vre-o rană la picioare.
Ori ți-e frântă mâna?

— Eu sunt Ioane, eu și Ghiță!
Adă mâna, scoală...
Ți-am adus dragă badiță
Leacuri pentru boală.

— Tătico, unde te doare?
Scoală-te puțin...
Ridică-te în picioare,
Vino să te țin!

— Am grăbit prea înfricați,
Stai, să te ridic,
De ce-ți ținii ochii legați?
Deschide-i un pic!

Și bolnavul se ridică,
Nevăstuta-l ține...

GLUME

La bărbier:
— Cum voiți să vă tînz, domnu'e Mitică?

— În doi peri...

Mitică la ghișul de la Gara de Nord:

— Vă rog, un bilet de clasa II-ra:

— Unde mergeți?

— La o mătușă...

IN PROVINCIE

— A slăbit doctorul al nou! Nu-i prieste clima dela noi.

— Aș, clima îi prieste, dar ghinionul e că prea le prieste și clienților.

GURA LUMEI

— Nicolae a făcut într'adevăr o moștenire mare?

— Da, a moștenit multă aver!

— De unde știi?

— Apoi înainte de aceasta îl numea lumea de nebun, — acum zic, că e original.

NASTURELE cu BUCLUC

— Dragă, zice soțul blajin soției sale, uite, la hăinuța lui Iancușor 3 lipsește un nasture, se vede că s'a rupt.

— Ah, ce belea și cu croitorii ăștia! Ce prost

a cusut nasturele la hăinuță. Nasturele acesta l'ar cusut eu de vre-o 4 ori și tot pică mereu

CRITICA DE ARTA

— Cum ți-a plăcut statuia lui Venus?
— E frumoasă din punct de vedere artistic.
— Din toate acestea poți vedea cum e căte femeie, deja înainte cu 2000 de ani — cu toate că nici n'a prea avut haine totuși a stat mode pictorului.

INVIDIOS

— De ce plângi Ionel?
— Mi-am mâncat bonboanele.
— Pentru aceea le-ai căpătat?
— Da, dar eu am crezut că sunt ale Lenuței

RASPUNS NIMERIT

— Spune'mi George de ce ți-e legată mină?
— Apoi ști dragă prietino, eri am mers noaptea târziu acasă și am călcat într'o sticlă spartă — asta-i cauza.

EFACTE NEAȘTEPTATE

— Dragă bărbate ce ai face dacă ași muri?
— Poate ași și inebuni de supărare
— Și te-ai grăbi ca să te însori din nou?
— Chiar așa de nebun, tot n'ași fi.
— Oh, tu om nepoliticos!

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 3!

— N'am murit, n'averți frică,
Mi-e acum mai bine!

Lacrimile curg șiroi,
Plâng toți pe 'ntrecute,
— Tucu-vă pe amândoi,
Dumnezeu ni-ajute!

— Pentru mâna asta ruptă
Am fost decorat,
Generajul după luptă
M'a și sărutat...

— Ioane dragă, n'avea teamă
Că ți-e mâna ruptă,
Vom purta de tine samă;
Dumnezeu ni-ajută!

— Mâna și piciorul drept.
Au rămas în șanț...
M'a zdrobit colea la piept
Un granat cu lanț...

— Ioane, tu grijă n'avea
Că ți-e rupt piciorul;
Vom trudi și vom lucra
Mama și feciorul.

Câți români, viteji, eroi
Toți periră 'n lupte...
Câți flăcăi în sat la noi
Poartă oase rupte!

— Mâna și piciorul drept
De granat zdrobite,

Lovitura ici la piept
Le simt lecuite...

— Dar mi-e neagră inima,
Mă lasă puterile...
E prea grea durerea mea,
Mi-am pierdut vederile!

— Ochii, ce-s mai scumpi în lume,
Bogăția vie...
Cum să mai am zile bune?
Mai bine sub glie...

Câte stele tînt pe cer,
Soarele și luna...
Pentru mine toate per,
Nu le văd acuma.

— Codrul când întinereste,
Ține frunză plină...
Pentru mine nu 'nflorește
Crinul din grădină.

— Soarele de dos resare,
Incolțește via...
Farmec pentru mine n'are
Holda și câmpia.

— Amărâtă mi-e viața,
Inima mi-e neagră,
Nu ți mai văd acuma fața
Elenușo dragă!

— Nu-ți mai văd nici ochisorii
Farmăcați de dor...
Nici în cur o pomisorii
Cu frunzele lor.

— Nu văd zimbetul tău dulce...
Negru-mi pare totul,
Bucuria — vezi — se duce...
Imi peri norocul!

— Fi cuminte, să crești mare...
Fi deștept ca maica...
Dă măicuței ascultare
Țucumi-te taica!

— Invalid, schilav, orbit,
Cum mă vedeți iară,
Orbul vostru s'a jertfit
Pentru tron și țară!

Și rămas orb, amărât,
Voi da lumii pilde:
Blăstămat și urgisit
Neamul cine-și vinde!

— Distincții de vitejie,
Botezate 'n sânge...
Eu vă port cu bucurie,
Dar sufletu-mi plîngel.

— Te-oi purta de mână, tată,
Te-oi păzi de rău,
Nu te-oi lăsa niciodată,
Jur pe Dumnezeu!

— Trecătorii și vecinii
S'or mira de noi,
Ne-or admira și streinii...
Tată, pe-amândoi...

Timișoara, 1916.

Velcean, sergent major.